

ЮБИЛЕЕН ВЕСТНИК май 2012 г.

НАЧАЛОТО 90 години от безкрая

История на училище „Васил Левски“

През годините училище „Васил Левски“ се утвърждава като едно от най-престижните учебни заведения в региона. Вълнуващи са фактите и събитията от живота му, завидни са постиженията за 90 години път. Така юбилеят, който отбелязваме през 2012 г., е време на разцвет, здрави традиции и новости в образованието на младите хора, в разгръщането на техния потенциал, в израстването им като достойни българи и граждани на света.

Началото е септември 1922 г., когато със заповед 3472 на Министерството на народното просвещение се открива Смесено непълно реално училище с директор Димитър Хр. Димитров.

Училищната сграда се оказва тясна да побере всички ученици и се налага построяването на нова. На 24 юли 1938 г. с тържествен водосвет се полага основният камък на новата училищна сграда, която се открива на 18 септември 1939 г.

Редят се години на усилен труд от страна на учителите и обществеността за изграждането на Гимназията като авторитетно учебно заведение, в което учащите се получават солидна подготовка и през септември 1942 г. със Заповед N 3434 на Министерството на просвещението се обявява за Климатическа гимназия, единствена в страната.

От 1945 г. се приема и утвърждава като патрон на училището името на Апостола на свободата - Васил Левски и с достойнство носи това име, което е свидно и скъпо за всеки българин.

Към гимназията от 1949 г. се разкриват и паралелки с двегодишен курс на обучение за начални учители. След завършването на тези паралелки голяма част от възпитаниците на училището започват да работят като начални учители из целия Чепински район и отдават своя живот на педагогическата професия.

След поредната реформа на образователната система в България училището се преобразува в Единно средно по-

литехническо училище с ученици от I до XI клас и се премества в нова модерна сграда, в която и сега продължава обучението, а от 1990 г. училището вече е Средно общообразователно.

През 1992 г., след успешно положени изпити по БЕЛ и математика, е сформирана първата паралелка с интензивно изучаване на английски език. Първи преподаватели в нея са Мария Кутрянска, Татяна Захова и Джеймс Уутдфорд. През годините заедно с преподавателите Пламен Ангелов, Иванка Пукнева, Спаска Малинова, Цветина Райчева тук са работили учителите от Корпуса на мира Тифани Уолкър, Хилари Колтър, Саймън Джемерик, Кендис Лоун, Джонатан Брамър. Интересът към езиковото обучение е голям - 327 са завършили лите ученици, а в момента се обучават 139 ученици (VIII - XII клас).

С благодарност ще споменем имената на всички директори, които са работили и допринесли за развитието и утвърждаването на училището като водеща образователна институция: Димитър Димитров (1922 - 1924), Иван Ачев (1924 - 1925), Петко Захов (1931 - 1934), Радослав Мутафчиев, Йордан Янков (1946 - 1958), Иван Дивизиев (1950 - 1951), Спаска Пеева (1958 - 1977), Кирил Велев (1977 - 1992), Атанас Фурнаджиев (1992 - 1995), Неджат Кехайов (1995 - 1996), Мария Ян-

Празник е! Празник на знанието и духовността.

В душата си всеки истински българин е съградил свой храм - храм на свята вяра, че „науката е слънце“, и знанието е силата, с която се гради бъдещето.

Празничен ден за всички възпитаници и учители, за цялата културна общественост на Чепинското корито, свързан с отбелязване на 90-годишния юбилей на училище „Васил Левски“. Ден за празнуване, но и за равносметка на изминатия път.

В исторически план 90 години не са много, но за нас те са дълъг и успешен път, извървян от нашите предшественици, път, по който вървим ние и по който са призвани да тръгнат потомците ни.

Няма семейство в града и региона, което да не е свързано с миналото и настоящето на училището, което да не е съпричастно на училищния живот и труда на учителите.

В годините се кътат спомените на много момичета и момчета, свързали живота си с училище „Васил Левски“. За тях то е младостта, мечтите и амбициите им, малките и по-големи победи над собствената им нерешителност и тревоги. Необятната сила на училището владее спомените на всекиго. Няколко години, а в тях - цял един свят - и приказен, и реален, и земен, и небесен. Остава завинаги. Обогалява. Прави те по-мъдр.

Почти век училището дава най-ценното - знанието - на своите ученици. Това го прави богато. Богато с успехите, постигнати от учениците, богато с традициите, които има, богато с личностите, които е създадо като професионалисти, реализирали се в избраното от тях поприще.

Казват, че училището е като дървото - познава се по плодовете.

Вече девет десетилетия училище „Васил Левски“, оставя дълбока диря в образователната традиция, изпълнява мисията на духовен център, в който се изграждат личности с успешна реализация в живота, формират се модели на житейско поведение. Възпитаниците, завършили образованието си тук, са допринесли за културното, икономическото

и политическо развитие и израстване на града и страната.

С годините името на училището се е превърнало в гаранция за добро образование и днес то често звучи при обявяване на класиранията от олимпиади, състезания и конкурси в страната и чужбина. Настоящите успехи красноречиво сочат, че училището не почива на стари лаври, а упорито се утвърждава като едно от най-реномираните учебни заведения в региона и страната. Зад успехите стоят усиленият труд и творческите възможности на много бивши и настоящи учители, превърнали работата си в призвание. Те са тези, които съхраняват и пренасят във времето духовността, така нужна ни и в настоящия момент.

В различни епохи нашият народ винаги е намирал начин да изрази почитта си и възхвала към учителското звание, което е велико и знаменито. Оставаме с вярата, че нашата родна България ще си остане държава на Духа до края на всички времена. Защото в душите ни е нетленно семето на тази необикновена светлина - жаждата за знание. Ако позволим да настъпи залезът на това слънце - науката, настъпи ли залезът на духовността, тогава ще бъде мрак. Но убеден съм, че народът ни знае как да пази изконните си ценности и да ги пренесе във времето.

Към добро води нашият път и затова няма край. А досега само 90 години от безкрая.

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

Емил Моллов

Директор на СОУ „Васил Левски“ Велинград

чева (1996 - 2000).

В продължение на девет десетилетия училището играе важна роля за интелектуалното развитие и издигане на Велинград и региона. Авторитетът му се изгражда не само от професионализма на неговите преподаватели, но и от успехите на неговите възпитаници. Фактът, че гимназията е дала на България много видни общественици, учени, инженери, лекари, дейци на културата и професионалисти в различни области сам по себе си говори за наложения висок стандарт в образованието и обучението на младото поколение.

За девет десетилетия

завършват образованието си повече от 11 000 души. Днес в училището се обучават 588 ученици в 27 паралелки. Педагогическият колектив се състои от 50 преподаватели. Училището е под ръководството на Емил Моллов - специалист по математика и физика, а помощник директори са Неджат Кехайов и Мария Шулева.

След VIII клас се осъществява прием в паралелки - хуманитарен профил с интензивно изучаване на английски език, а след VIII клас - технологичен профил „Предприемачество и бизнес“.

СОУ „Васил Левски“ разполага с добре оборудвани кабинети по фи-

На стр. 2

ДИРЕКТОРИТЕ ТЕ СТОЯТ ЗАД НАШИТЕ УСПЕХИ

В това училище трябва да се влиза с респект

Споделено...

Връщайки се назад във времето, с умилене си спомням за младостта ми, преминала във велинградската гимназия „Васил Левски“, и като ученик, и като учител. В трудните години след войната с гордост носех ученическата фуражка и бях щастлив, че съм част от това училище, където всеотдайно ни учеа и възпитаваха цяла плеяда учители като: Руска Чолева,

Белка Кръстева, мадам Кантарджиева...

По-късно, след завършване на висшето си образование в СУ „Св. Климент Охридски“, се върнах тук като учител по математика, въпреки направените ми предложения да започна преподавателска дейност във Военната академия „Г. С. Раковски“. Посрещна ме един сплотен колектив от опитни и ерудирани педагози. От тях се научих да бъда близко до учениците, да съм техен приятел, да подавам ръка за помощ, да ги обичам и уважавам. Тези взаимоотношения сме съхранили и днес. Гордея се с прекрасните випуски, които сме извеждали през всичките тези години.

В периода 1961 - 1977 г. заемах длъжността заместник-директор, а директор на гимназията

беше Спаска Пеева. Изключително дейна, тя успя да превърне училището в център за обмяна на опит за цялата страна. Тогавашият образователен министър Продан Стоянов, спирайки на входа на сградата, каза: „В това училище трябва да се влиза с респект!“. Гимназията винаги е била най-авторитетното училище в града, защото е постигала изключителни резултати в учебно-възпитателната работа, отличавала се е с богата културно-масова, спортна дейност и художествена самодейност. За високите резултати училището е удостоено с орден „Кирил и Методий“ 1-ва степен, а директорът Спаска Пеева със званието „Народен учител“.

През 1977 г. поех щафетата като директор на Политехническа гимна-

зия „Васил Левски“. Продължих да работя за издигане и утвърждаване авторитета на учебното заведение с подкрепата на учители, които изпълняваха призванието си с любов към учениците и остават в историята на училището.

С много вълнение започна учебната 1981-1982 г., когато гимназията бе преустроена в СОУ и отвори врати новата сграда. Щастлив съм, че тук работят млади, способни и ентузиастични учители с възрожденски дух. Под ръководството на амбициозния директор Емил Моллов училището непрекъснато се обновява и модернизира, но съхранява традициите.

Колеги, продължавайте да бъдете будители и да възпитавате достойни млади хора! Честит празник!

Кирил Велев

НАЧАЛОТО

от стр. 1

зика, химия, биология, музика, изобразително изкуство, езикови кабинети, четири компютърни кабинета с интернет връзка, две мултимедийни зали, конферентна зала, добре оборудвани голям и малък физкультурен салон, фитнес зала, футболно игрище с изкуствена трева, стая за целодневна организация в началния курс, столова и кухня. Подготвя се музей на училището.

Колективът е амбициран и работи за повишаване на своята квалификация: 10 учители имат V ПКС; 2 учители - IV ПКС, един учител - III ПКС, 7 учители - II ПКС, 1 учител - I ПКС.

Училището работи в добро сътрудничество и взаимодействие с редица неправителствени организации и фондации, като фондация „Бъдеще за България“, фондация „Васил Левски“, общобългарска фондация „Тангра“, Британски съвет, Общобългарски комитет „Васил Левски“, „Джунивър Ачийвмънт - България“, които допринасят за подобряване на материално-техническата база и за ефективността на учебно-възпитателния процес.

Дейността на педагозите се подпомага от педагогически съветник, който организира ученическото самоуправление, подпомага извънкласната дейност.

През 2000 г. е основано Училищното настоятелство с председател Цветанка Тошева, с подкрепата на което се осигуряват допълнителни финансови и материални средства за подобряване на материално-техническата база на училището.

Направената равностметка на изминалия път ни дава надеждата, че няма да спре да се развива новаторският дух на училището. В тези години на преход и преосмисляне на ценностите едно е важно за всички нас: да продължим традициите и в същото време да бъдем в крак с изискванията на времето. СОУ „Васил Левски“ ще продължава да изпълнява своята просветна мисия, да възпитава достойни и честни хора, които да отстояват и развиват най-доброто, научно от тях в училище и да издигат авторитета му в национален мащаб.

Мария Чорбаджиева

Химн на СОУ „Васил Левски“

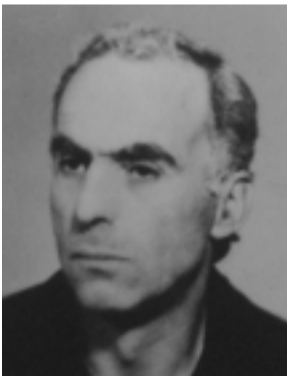
Потомък съм на български войводи,
с тях идвам аз от древността.
И нося гордо името Апостол
на българската свобода.

На Дякона в очите сини
яснее нашата зора.
И осветява път да минем
във родната, обичана земя.

На Левски пазим светлите завети.
В сърцата носим своята свобода.
И пеем песните му недопети,
които ще допее... вечността.

Текст: Екатерина Михайлова
Музика: Виолета Крантева

Директорството е просто една длъжност, изисква се призвание

90-годишният юбилей е повод да се върна във времето на учителските ми години.

Моят учителски път започна през 1926 г. в с. Лъки, Смолянско, където бях назначен след завършването на СУ „Климент Охридс-

ки“, специалност „География и история“. Година по-късно, вече като директор, бях назован с изключително отговорната задача да открия гимназия, защото районът стана един от големите миньорски селища.

Пет години по-късно се върнах в родния Велинград, първо в с. Абланица, а от 1979 г. в гимназия „Васил Левски“, сега СОУ, като учител по география. Това бяха най-хубавите ми години, станах базов учител, получих II кл. квалификация и званието старши учител.

Годините, през които бях директор (1992 - 1995), носеха духа на

промяната и обновлението, чувстваше се полъхът на новите европейски дадености. Работех в колектив ерудирани, отдадени на професията колеги, сред духовна и интелектуална атмосфера. Това направи работата ми по-отговорна, но придаде по-голям смисъл на учителския труд - да обучаваме и възпитаваме младите хора.

Под мое ръководство се осъществи приемът на първата паралелка с интензивно изучаване на английски език, която вече 20 години налага като водеща в района. Бе открит и първият в района компютърен кабинет.

Директорството е просто една длъжност, изисква се призвание.

Обръщайки се назад във времето, виждам един живот, изпълнен с активна преподавателска и ръководна дейност, с любов към каузата на образованието, с отговорността и задължението за издигане авторитета на училището.

Горд и радостен съм, че съм бил част от историята на училище „Васил Левски“.

Честит юбилей! На всички ученици и учители желая здраве, енергия и ентузиазъм, които да ви водят по пътя на успеха!

Атанас Фурнаджиев

Преподавателската професия - среща с бъдещето

36 години - малко или много са това - сякаш един миг от моя живот, а през ръцете ми са минали толкова много ученици, изплуват спомени за много часове, уроци, състезания.

В личен план доста години и в различни позиции са свързани със СОУ „Васил Левски“: 11 години като ученичка, 18 като учител и 4 години

като директор.

Ученическите ми спомени са синтез от преклонение на ученика към неговите учители и възхищение пред професионализма им от тяхната колежка от следващото поколение учители. Имах щастието да работя в колектива на големи личности: Лиляна Бояджиева, Спаска Пеева, Екатерина Данчева, Йорданка Шанова, Жечка Рачкова, Екатерина Ламбова, Емилия Димитрова, Любомир Гугалов. Главното за тези учители беше огромното им желание да ни дадат максимални знания, голямата си себеотдаденост, възкателност, висока добродетелност.

Биологията, която преподавах с голямо удоволствие, е наука,

която е призвана да разкрие тайните на живота - тази най-форма на вечната материя. Освен това една от целите на биологията е да възпита правилно отношение към природата, да не се забравя, че ние сме песъчинки от нейната величествена мозайка, да не си въобразяваме, че ние, нейните рожби, можем да я победим, а трябва да се съобразяваме с нейните закони. Точно това винаги съм се стремяла да възпитам в моите ученици.

По времето, когато бях преподавател, се обръщаше голямо внимание на работата с талантлив ученици. Една от формите за това бяха кръжоците, в които участваха учениците с подкрепата на интереси в да-

дена област. Кръжокът по биология развиваше разнообразна дейност - подготовка за олимпиади, разработване и защитаване на реферати. Няма да забравя с какъв интерес учениците участваха в състезанията „Какво, къде, кога“, „Няма време“, „Минута е много“. Провеждахме вечери на биологията под наслов „Внимателно, природата!“, „Пътешествия в биологията“. Така учениците по интересен начин придобиваха нови знания да отстояват позицията си, да експериментират, да структурират, да преоткриват факти и явления, да развиват умения за общуване, за работа в екип, толерантност, лидерство - и всичко това

с водещата роля на учителя. Резултатите бяха налице - три пъти класирани за национален кръг по биология. Ученичката Йорданка Ямакова получи отлична оценка, която се признаваше за положен кандидат-студентски изпит. Почти всяка година се защитаваха реферати на областно ниво и бяха високо оценявани.

По стечение на обстоятелствата станах директор на училището през най-трудните години за страната. Никога няма да забравя ужаса, който изпитах през зимата на 1996 /1997 г., когато страната беше в състояние на хиперинфлация. Нямах средства за отопление, за издръжка на училището, заплатите не се запла-

щаха редовно. Учители и ученици работеха при неимоверно тежки условия. Въпреки това училището запази нивото на обучение и добрите изяви на учениците.

Едва ли има друга професия, която да изисква толкова себеотдаване, както учителската. Едва ли има друг труд, който доставя толкова удовлетворение - след години да видиш плодовете на това, което си посял и грижливо отгледал.

На учителите и учениците от СОУ „Васил Левски“ желая много здраве и енергия, с които да продължат по избрания път; упоритост, за да могат да постигнат целите си и да осъществят мечтите си.

Мария Янчева

ПОЗДРАВИ ЗА ЮБИЛЕЯ

Уважаеми господин Моллов,
Уважаеми учители и служители,
Скъпи ученици,
Най-сърдечно ви приветствам с 90-годишния юбилей на СОУ „Васил Левски“ - Велинград!

С творческото и практическо обучение, с компетентността на преподавателите, с впечатляващите успехи на своите възпитаници, СОУ „Васил Левски“ е гордост за Велинград! През почти вековната си история училището заема важна роля в обучението и интелектуалното развитие на много поколения велиградчани. Още от основаването на учебното заведение преподавателските колективи работят всеотдайно, за да подготвят младите хора за успешен старт в живота. Много са постиженията на учениците и учителите през дългогодишната и богата на традиции история на училището в областта на обучението, възпитанието, изкуствата, спорта.

Като кмет на Велинград изказвам благодарност и към учителския незаменим и високо хуманен труд! Убеден съм, че 90-годишният юбилей е източник на самочувствие и престиж за учители, служители и ученици и е стимул за нови успехи и изяви!

Поздравявам ви за всеотдайния труд и ви пожелавам да вървите към нови успехи в знанието, науката и практиката! Желая на колектива и възпитаниците на СОУ „Васил Левски“ здраве, упоритост и настойчивост в осъществяване на вашите цели!

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

Иван Лебанов, Кмет на Община Велинград

Уважаеми господин Моллов,
Уважаеми учители, скъпи ученици,

От името на Общински съвет Велинград приемите най-искрените ми поздравления по случай 90-годишния юбилей на СОУ „Васил Левски“ - Велинград.

Дълголетието на училището е основание за празник, но повод за гордост са и 90-те години последователност и всеотдайност към бъдещето на Велинград - децата.

През всичките тези години учители и ученици пишете историята на своето училище. История, изпълнена с вяност към възрожденските идеали на патрона на училището - Васил Левски, стремеж към родолюбие и духовни стремления. Нека продължава дълголетната традиция на всички директори и учители на СОУ „В.Левски“, то да бъде люлка на знанието и просветлението, пример за модерно училище с високи стандарти на учебно-възпитателна дейност.

Пожелавам Ви да запазите ентузиазма и оптимизма си, волята и енергията за успехи във високо благородната Ви мисия.

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

Дияна Кехайова, Председател на Общински съвет - Велинград

Като участник в дейността на СОУ „Васил Левски“ Велинград Училищното настоятелство поздравява ученици и учители с 90-годишния юбилей. Във времето те са един миг, но това са години на много труд и усилия за утвърждаване името и авторитета на училището.

Много ученици са получили своите знания и опит тук, в най-реномираната гимназия в началото, после във висши учебни заведения. Повечето от тях се връщат тук за срещите на випуските, други прославят името на училището в града и чужди страни.

На сегашния колектив и възпитаници на СОУ „Васил Левски“ се пада честта да бъдат съпричастни с тържествата за юбилей. Пожелавам на всички здраве и успех във времето, в което ще продължат традициите на училището ни.

На добър път!

Цветанка Тошева, Председател на Училищното настоятелство

Моето училище празнува

90 години са преклонна човешка възраст, но училището като храм на знанието никога не остарява, понеже в него живее младостта чрез многобройните му ученици. Носи името на Левски и както той е крепост на българщината, мъжество и сила, така и СОУ „В. Левски“ е крепост на знания, мъдрост, светлина.

Изминаха 12 години, откакто за първи път прекрачих училищния праг. Години, изпълнени с емоции и противоречиви чувства, но времето измина, скоро и последният звънец ще прозвучи. Не бих могла да забравя първия си ден в голямото и ново за мен училище, нови съученици, нови учители и поредица изисквания и отговорности, с които научавах да се справяш независимо дали ти харесва или не. И така ден след ден годините изминаха и въпросът „А сега?“, започва все понапористо да ме преследва, да очаква своя отговор, а той трябва да бъде напълно припокриващ се с мен и това, което би ме направило щастлива и доволна.

Годините в училище бяха луди и безгрижни. Научих много, но осъзнавам, че имам още много да науча. Училището ми даде възможността да израсна духовно и да се

подготвя за живота, напоя ми коя съм и откъде съм, не ми позволява да се отрека от същността си и да поема в грешна посока. Помага ми да преоткривам света, да покорявам нови върхове и да приемам предизвикателствата на живота с отворени обятия, защото е важно да знам, че ако падна, е само защото съм скочила, а не някой ме е бутнал. И е прекрасно да знам, че всъщност в това, което правя или ми предстои да правя, има смисъл. Ще има хора зад мен, които са градили години наред една история, превърнала се в полагало или наричан за мен и живота ми. Превръщайки се в стожер на бъдещето ми, осъзнавам значението на 12-те години, прекарани на чина в писане и четене, осмислям дългите уроци и трудните контролни. Многобройните безсънни нощи и цялото напрежение не са напразни, но само за онези, дръзнали да пожелаят върха. Училището ме научи на отговорност, ред, контрол и уважение, защото тях никога никога няма да може да ми вземе или заличи от съзнанието. В този смисъл - да станем честни и достойни хора, които ще бъдат повод за гордост.

Не се притеснявам да кажа, че е имало и доста

трудни моменти, но за сметка на това сега знам, че съм се справила, успяла съм да се преборя - не с учители или дебели книги, а със себе си. Успяла съм да разбера и проникна в истинското значение огромната сграда и черната дъска. Знам го, защото преди 12 години бях някъде там из стаята, търсеща по-удобен чин или химикал, но сега ми се налага да потърся на университет, обществото и не мисля, че някога ще го интересува колко ми е удобно на мен. Не, няма, но знам, че си тръгвам от училището подготвена за тези неща, подготвена да се държа като голям и отговорен човек, защото отсъствието в днешника съвсем не е като да те изгонят от работа. Затова нашето училище не е просто сграда, то е част от душите ни. То ни прави личности - силни, значими и независими. Учим се, докато сме живи, а тайната на мъдростта е всеки ден да се научава нещо ново, именно в това се крие могъществото на човек!

В територията на духовното училището ни живее своя вечен живот, а ние можем да се съизмерваме с него, да сме хармонична част от изключителната му 90-годишна история!!!

**Юлиана Гальова,
12 „а“ клас**

Гимназията ни формира като личности

Гимназията, както хората от моето поколение я наричаме, е училището, за което пазя едни от най-хубавите си спомени. Това беше времето, в което се формирахме като личности, времето, в което избирахме бъдещите си професии, в което изживявахме най-светлите си младежки трепети. Времената се менят, технологиите също и днеш-

ният свят е различен от вчера. Но мисля, че приятелствата от онези години са по-силни от тези в социалната мрежа днес, че разговорите в градинката на задния двор на гимназията бяха по-истински от тези по мобилните телефони днес. Това не е носталгия по миналото, а по-скоро призив да отделяме повече време на хората до нас, да бъдем по-искрени и честни в отношенията си - така, както ни учеха в нашата гимназия.

В годините, когато бях ученичка в гимназията, се научих да вярвам в себе си, да преодолявам трудности, да не приемам наготово решения, а да намирам свои. Трудно се формира отношение към заобикалящата ни среда, но мисля, че

ни учиха най-вече да уважаваме труда на хората около нас и това, което са постигнали. Голяма е признателността ми към моите учители, които ни научиха да имаме ценности в живота си, да имаме позиции, които трябва да се отстояват.

Бих искала да поздравя с този юбилей всички бивши и настоящи учители на гимназията, както и моите съученици и приятели. На настоящите ученици искам да пожелая смели мечти и истински приятели. Обичайте се и вярвайте, че вие ще направите света на новото хилядолетие по-хубав, по-справедлив и по-човечен.

Честит юбилей!

**Лидия Шулева, Бивш
вицепремиер на Република България**

Моите учители бяха призвани за работата си

Осъзнавам, че каквото и да напиша, то не може в пълна степен да отрази това, което мисля за учителите, които са ми преподавали, а и би изглеждало в голяма степен клиширано.

Затова реших да напиша нещо, което много ми хареса, когато го прочетох: Помислете добре и потърсете в паметта си петимата най-богати хора

в света; петте последни „Мис свят“, петимата последни носители на „Оскар“... Как върви? Трудно, нали?! А сега си спомнете трима приятели, помогнали ви в труден момент; трима учители, помогнали ви във вашето истинско израстване; някой, накарал ви да се чувствате специален... Как върви? Много по-добре, нали?! Защото аплаузите отлитат, трофеите потъват в прах, а вчерашните победители се забравят. Хората, които оставят следа в живота ни не са най-известните, най-богатите или най-надарените, а онези, които са се тревожили за нас, които са винаги до нас и са положили усилия да станем достойни хора.

Аз със сигурност си

спомням по такъв начин много повече от трима мои учители както от СОУ „Васил Левски“, така и от ОУ „Христо Ботев“. Никога не съм им казал, че не бих могъл да ги забравя. Не съм им благодарил за следата, която са оставили в живота ми. Не мисля, че те имат нужда от това. Но съм щастлив, че именно те са ми били учители. Защото тяхната професия е призвание, а моите учители бяха призвани за работата си.

Това което бих искал е да знаят, че оставят дълбока следа в живота на учениците си и просто да са здрави, и да работят!

**Георги Ушев
Председател на Специализирания съд**

Училището ми помогна да стана човекът, който съм

Юбилейт на училище „В. Левски“ ме кара да обърна поглед назад към ученическите си години. С носталгия си спомням за веселите и безгрижни мигове, за приятелите, за учителите. Училището ми даде основите, за да постигна своите мечти, даде ми знания, които са в основата на житейския ми път.

На 15 септември 1981 г. за първи път звънецът изпълни с гласа си двора на нашето училище, а аз бях една малка, притеснена първокласничка, прекрачваща прага на новата сграда. Неусетно минаха 11 години, през които имах шанса да срещна най-добрите учители, за които човек може да мечтае. Те съумяваха с всеотдайността и професионализма си да изградят у нас навици за отговорност и желание да се

усъвършенстваме. Сега като зрял човек съм им благодарна за тази солидна база от знания. Във времената без интернет, благодарение на познанията им, ровейките се в библиотеки и справочници, ни даваха максимално много познания. Няма да забравя вечерите, когато сме се събирали с учителите по физика да гледаме с телескоп звездите. Сега във времето на комуникациите и технологиите това би изглеждало смешно, но тези вечери ни караха да мечтаем.

Какво друго ми даде училището? Чувството за отговорност към другите. За училищните и велинградските тържества подготвахме огромни масови спектакли. Бе друго време, но не мисля, че бе лошо. Всеки имаша своето място и тренировките ни сплотяваха.

Караха ни да работим в екип и да се съобразяваме с другите. Тържествата за патронния празник на училището ни хвърляха в страховта организационна треска. Какво да измислим: рецитал, сценка, театрална постановка, песен. Търсенето на материали, желанието да запазим тайната от другите класове чак до последния момент преди вдигане на завесата беше едно благородно състезание с много емоции, с удоволствие от победата.

С удоволствие се върнах към ученическите си години. Това, което ми е дало училище „В. Левски“, е незаменимо и ми е помогнало да стана човекът, който съм. Честит юбилей!

**д-р Боряна Аврамова
Кардиолог в Общински
болничен център гр.
Поаси, Франция**

Два юбилея - две начала

Обръщайки поглед назад, към далечната 1992 г., с много носталгия и вълнение си спомням за нашата първа „рожба“, за създаването на първата английска езикова паралелка в училището ни. Днес отбелязваме два големи юбилея: 90 години СОУ „Васил Левски“ и 20 години профилирани паралелки с интензивно изучаване на английски език.

Директорът на училището по онова време г-н Кирил Велев и екипът ентузиазирани преподаватели по английски език Татяна Захова, Джеймс Удфорд и аз, Мария Кутрянска, вложихме цялото си сърце и енергия в това начинание и доказахме на всички скептици (а те не бяха малко), че можем да създадем традиция с елитни паралелки, ко-

ито да бъдат лицето и гордостта на училището.

Началото беше за нас едновременно и нелеко предизвикателство, и една сбъдната мечта. Много проучвания трябваше да направим, консултации с колеги от водещите английски гимназии в Пловдив и Пазарджик, както и да споделим собствения си опит (по онова време не толкова богат преподавателски, колкото като бивши възпитаници на езикови гимназии в Англия, Русия и България). Липсата на интересни, съвременни учебници, каквито имаме щастие да използваме днес, много бързо беше компенсирана от изключително амбициозните, мотивирани и жадни за знания ученици. За разлика от днес, техният учебен ден започваше в 7,45 ч. и продължаваше до 16 ч. всеки ден. Класната стая на първата езикова паралелка беше единствената, която и сутрин, и следобед се оживяваше от разпалени дискусии, които не стихваха дори и в междучасията. Това беше поколението, което четеше! Всяко лято те прочитаха дълъг списък с книги на английски и американски автори в

оригинал. Художествените анализи, които правеха в часовете по английски език, бяха задълбочени, оригинални и лични, толкова колоритни, колкото и самите ученици.

Светът в малката класна стая беше огромен, различен и цветен! Джеймс им даваше да пишат есе на тема „Синьо“, а аз избирах последният час в любимия ми клас да се казва „Жълто“. На фона на „Жълтата подводница“ на Бийтълс, която се превърна в химн на класа, те смело чертаеха планове за бъдещето... Жълтото беше символ на слънцето, младостта и смелите мечти, а подводницата потопи единствено несигурността и съмненията за реализацията и достигането им.

Английските езикови паралелки през 20-годишното си съществуване имат огромен принос за възпитаването на будни, отговорни, изобретателни и интелигентни млади хора, които днес живеят по всички краища на света и го променят по свой собствен начин към по-добро.

Мария Кутрянска,
преподавател по
английски език в
СОУ „Васил Левски“

Остров на спокойствие и образователна хармония

Велинград, септември 1992 г. Понякога няма смисъл да се крещи твърде силно колко раз-

не съм единственият, който страда от меланхолична носталгия по онзи странен и хаотичен

нещо онази година, нещо важно и, надявам се, дълготрайно.

Невъзможно ми е да забравя усмивките, гримасите и смеещите се очи на онези деца: неспокойния Владимир, мудната Мая, веселата Наталия, всичките Марии, скромната Кристина, обърканата Надя, отпуснатия Георги и високия „юнак“ Станимир сред всички други, които все още виждам съвсем ясно.

Ние работехме заедно, смеехме се заедно, тормозехме се взаимно, вбесявахме се взаимно, но въпреки това, аз винаги ще остана благодарен на изключително благосклонната съдба, която ми позволи да прекарам толкова интимни моменти с такива прекрасни деца.

Велинград през 1992 г. беше различен; по-бурно и по-сурово място, но това беше мястото, където Мария, Таня и един висок, доста наивен мисионер далеч от дома, успяхме да създадем малък остров на спокойствие и образователна хармония.

Или поне така си го спомням аз.

Джеймс Удфорд,
първият доброволец,
преподавател по английски език,
VSO, British Council

лични са били нещата преди 20 години. И въпреки това, Велинград наистина беше едно кътче във време, неузнаваемо за нас днес. Със всяко мое завръщане, откривам все по-малко следи от онова малко родопско градче в посткомунистическа, преходна и ново-демократична България.

Вероятно това е, защото за напредване на възрастта моите собствени спомени избледняват и се превръщат в идеалистични видения не само от моята младост, но и от едно време, когато преживявахме големи илюзии, смелите мечти, а понякога и пълни разочарования. Със сигурност Велинград беше различен.

Аз често споделям тези мисли и вярвам, че

свят. Моите спомени са много, но най-скъпите от тях ме връщат в онези дълги училищни дни, когато работехме с нашия „подготвителен клас“

Нали все пак бях пристигнал във Велинград, за да преподавам. И точно по време на безкрайните часове по английски език с онези умни, невинни и понякога чаровно вироглави деца, аз почувствах нещо, което много рядко съм усещал оттогава в работата си - истинска гордост и удовлетворение. Горди и доволни бяхме ние - Мария, Таня и аз, докато работехме ден след ден с онези морално остаряли учебници и „ограничени средства“. Някои се съмняваха дали ще се справим и ще успеем, но ние тримата постигнахме

Първата езикова паралелка в града - едно малко прозорче към света

Годината е 1992, ако не се лъжа, само 3 години след падането на Берлинската стена. Навсякъде в България още ясно си личат сивите остатъци от една отминала епоха. Във Велинград се открива първата езикова паралелка и едно малко прозорче се отваря към света за тези двадесетина велинградски ученици. За мен е ярък споменът за нашата класна стая, която в сравнение със самото училище и особено с другите стаи, беше един

оазис в пустинята. Когато влизах в тази стая, сякаш се пренасях в друг свят. Отвън светът беше чернобял, а в нашата класна стая - цветен. Имахме цветни карти и плакати по стените - сякаш бяхме в друго измерение. В 95% от класовете говорехме на английски език и обсъждахме други светове и култури. За пълнотата на класа допринасяха и самите учители: англичанин - Джеймс Удфорд, рускиня - Таня Захова и българка - Мария Кут-

рянска, която ходеше в САЩ и говореше британски и американски английски. Някъде скрито под всички тези видими спомени е едно чувство, което, въпреки че няма физическо присъствие, е останало с мен и до днес. В тази класна стая, на първата езикова гимназия/паралелка във Велинград, цареше свобода на мислите и идеите. Там беше позволено да се пречупят догмите на соцмисленето и да се пишат есета на тема „Синьо,“ - без допълни-

телни ограничения или пропаганди. В тази стая всичко беше възможно. Там получих първата и последната двойка в живота си, но там също открий, че винаги има начини да постигнем мечтите си, стига да искаме.

И така, за мен първата езикова паралелка е повече от спомен. Тя е чувство, нов свят, възможността да мислиш позитивно и да използваш своето въображение.

Станимир Качаков,
випуск 1997

Оригиналът сме ние

Ако се абстрахираме от тривиалността на израза „Това промени живота ми“, то обучението ми в първата езикова паралелка на СОУ „Васил Левски“ направи именно това с мен. Доказателствата са две: ожених се за своя съученичка и работата ми в момента е свързано именно с наученото за тези пет години. Накъде ли би ме отнесъл животът, ако през 1992 бях избрал да отида другаде?

Година по-късно, на 24 май 1997 г., ние всички си спомняме рефре-

на Къде останахте чудни вечери, безброй желаниа неизречени, къде сте, мигове пожелавани, с откровения незабравени цял живот?“. Сега, 15 години по-късно, всеки от нас още си задава този въпрос. Изминалото време напълно промени и приоритетите, и стремежите, и дори мечтите ни. Но ценностите ни си останаха същите. А същите тези ценности бяха формиращи основно през годините, прекарани на улица „Кристал“, в училище „Васил Левски“, третия етаж.

Колкото и да сме се променили, ние си останахме същият клас, който всяка година чака датата на поредното събиране, за да се върнем, макар и за кратко, към онези времена, които, вярвам, липсват на всички ни.

Ако на Вас, уважаеми учители, Ви харесва това, което виждате 20 години по-късно, то значи, че сме се справили чудесно. Ако не ви харесва, означава, че сме забравили много бързо какво сме учили. Защото именно Вие ни помогнахте да осмислим мла-

достта си, да се разделим с детството и с наивността си, карахте ни да се радваме и страдаме, но ни дадохте и частица от себе си. Направихте от нас личностите, които сме днес.

След нас може да има много паралелки още, сигурно всеки ще си мисли, че неговият клас е бил най-добрият. Но истината е една! Всички те ще бъдат копия. Оригиналът сме ние! Доказвали сме го и продължаваме да го доказваме.

Владимир Попов,
випуск 1997

Little island of calm and educational harmony

Velingrad, September 1992. Sometimes it is unreasonable to claim too resonantly how different things were 20 years ago. Yet, Velingrad was a place in a time so unrecognisable to us now. With each return visit that I make I spy fewer and fewer of the vestiges of that little Rhodopi town as it was in that post-communist, pre-transition and new democratic age.

Perhaps this is because, as I get older, my own memories fade and blur; mutating into idealised visions of not just my youth but of a time when we lived through such great illusions, anxious hope and, for some, profound regret. Indeed, Velingrad was different.

I often share these thoughts. I believe that I am not alone in suffering from a certain perverse nostalgia and melancholy for that strange and chaotic world. My memories are many, and the fondest amongst them take me back to long school days working with our 'podgotvitelen klas'.

I had after all arrived in Velingrad to teach. And during those hours and hours of English lessons with those, bright, innocent and at times charmingly headstrong kids I felt something that I have rarely felt since in my work; real pride and

satisfaction. Proud and satisfied I think we were Maria and Tanya and I as we laboured on day after day with those quaint textbooks and „limited resources“. Some had doubted our ability to do it, but together we three accomplished something that year, something important and I hope lasting.

Impossible it is for me to forget the smiles, grimaces and laughing eyes of those kids: nery Vladimir, sulky Maya, giggly Natalia, all the Marias, demure Kristina, confused Nadia, laid-back George, and the tall yunak Stanimir amongst all the others who I can still see so clearly.

We worked hard together, laughed together, tormented each other, exasperated each other but despite all this I will forever be grateful to the extraordinary good fortune that allowed me to spend such intimate moments with such delightful kids.

Velingrad 1992 was different; a stormier and harsher place, but a place where Maria, Tanya and a tall, rather foolish missionary far from home were able to create a little island of calm, educational harmony.

At least that is how I remember it.

James Woodford,
VSO, British Council

От чина до катедрата

Не помня първия си учебен ден. Вероятно е било слънчево и с дъх на празник... Но помня един друг свой първи учебен ден - 15.09.1992 г. Беше слънчево и с дъх на празник. Във въздуха витаеше усещане за нещо ново и невиджано дотогава. В нашето училище СОУ „В. Левски“ имаше езикова паралелка! А ние бяхме първите, които ще са част от нея! Ние сме първите! Чувството за първенство е опианяващо и в същото време отговорно. Гордеехме се, че сме основоположници на езиковото обучение в родния ни град. Гордеехме се, че можем, че знаем, че искаме. Съревновавахме се помежду си непрекъснато. Но така и не можахме да кажем кой е най-доб-

рият от нас. Всички бяхме най-добри! Едновременно с това знаехме, че върху плещите ни е паднала тежката отговорност „да вдигнем левтата“. Да има и други след нас. И те да бъдат по-добри.

Не помня първия си учебен ден. Но помня последния. Радост, щастие, болка, тъга... Разнородни емоции... Не исках да се разделям с приятелите си. Не исках да се разделям с учителите си. Особено с онези, които неведнъж са ми подавали ръка. Спомням си, че си тръгнахме с мисълта, че нямаме право на завръщане... Но аз се върнах.

Този път като учител. Спомням си и този 15.09.2002 г. Толкова чувства ме връхлетяха. Връща се! В моето училище! Връщах се при моите учители-колеги. Връщах се, а сякаш никога не си бях тръгвала... Казват, че камъкът тежи на мястото си. Точно така се чувствах. Точно така се чувствам и сега. Защото животът ми се окача неразривно свързан с училищния живот.

Мария Чорбаджиева,
учител в СОУ „В. Левски“ Велинград

Моят избор

Когато преди една година дойде време да вземам решения къде да продължим своето образование, всички мои съученици бяха много объркани. Когато някой ги попиташе какво са решили, те отговаряха, че все още не знаят, че го обмислят или пък, че родителите им ще решат.

ляваме, то ни дава и най-важното, а именно старт в живота. Според мен реализирането в днешно време без език е невъзможно и това е мотивът ми за направения избор.

Новият ми клас е страхотен. Всички съученици сме приятели и винаги си помагаме. Да, не крия, че може

Но не и аз. За мен всичко беше много по-различно. Още от началото на годината бях направила своя избор - английската паралелка на СОУ „В. Левски“. То напълно отговаря на представите ми за най-доброто място, в което искам да продължа да уча. Дава ми достатъчно пространство за изява и същевременно ме изгражда като личност. Ненапразно съм избрала този тип обучение, защото освен че в училище се забав-

би съществува и малка част състезателен хъс, но без него нямаше да е интересно. СОУ „В. Левски“ ни дава възможност да преоткрием себе си, способностите си, мястото си в живота. Училището ежедневно ни учи, че знанието е в основата на всичко. Моят випуск е 90-ят, юбилеен. Това ме кара да се чувствам още по-вдъхновена, че съм част от този светъл празник!

Марина Лазарова,
8 „а“ клас

Обратно в клас

Светъл лъснат коридор. Вървя и си мисля колко смях и закачки е имало точно там - на коридора пред нашата класна стая. За момента е сравнително тихо, но сякаш отдалече се чуват развълнувани гласове и смях. Обръщам се и зад ъгъла се задава група ученици - може би леко уморени, но все пак весели. Колко ми се иска да бъда отново на тяхното място - минаха 3 години от раздялата на класа ни, който беше част от една от най-успешните английски паралелки в СОУ „В. Левски“! Не се страхувам да кажа „най-успешни“, защото успехът беше наш спътник през всичките години, дори и за самото създаване на тази паралелка.

Не се съмнявам, че английската паралелка на СОУ „В. Левски“ ни е дала достатъчно, за да се реализираме успешно в живота! Никога няма да забравя подготвителната ни година в 8 клас - бяхме непознати и изплашени за нещата, които ни предстоят както в училище, така и в отношенията ни един с друг. Не знаехме дали ще се сработим като колектив, но много скоро се научихме да бъдем единни, задружни дори и в пакостите, които сме правили както всички деца. Спомням си, че през тази подготвителна учебна година, любимият ми ден беше понеделник, когато карахме 6 часа английски език - всеки час достатъчно увлекателно подготвен от преподавателите ни, за да подхождаме с интерес и да се готвим добре за него. Още тогава научихме езика на едно добро ниво, а през останалите години надграждахме наученото.

Останалите предмети представляваха също голям интерес за нас. Нашата любима класна Мария Кутрянска обичаше да ни нарича „букет от цветя“ -

духовно и ни дарявах с обич, безценни съвети и знания! Липсват ми олимпиадите, където показвахме едни от най-успешните резултати в областта, спорт-

пех - започване на работа по завършената специалност. Щастлива съм, че ми беше дадена възможността да уча в един от най-прекрасните и силни

всички бяхме различни като характери и интелигентности, затова се изявявахме по всяка възможна дисциплина с идеи и извънкласни мероприятия, без това да пречи на подготовката ни по предметите. Безспорно от огромна полза беше и фактът, че ни бяха дадени непрекъснати възможности да се доказваме, да се усъвършенстваме. Също така и организационните умения, които придобихме в училище при подготовката на различни събития и проекти, упражняваме и в момента, работейки за големи студентски организации.

Липсват ми моментите, в които се опознавахме, забавлявахме и намирахме един в друг безценни приятели. Липсват ми прекрасните учители, които преди всичко бяха наше семейство - грижеха се да израстваме

ните състезания, от които често вземахме награди, екскурзиите, театралният кръжок, радиото и кафенето, които така умело разработихме заедно! Именно сега осъзнавам колко любимо ми беше всичко това! И да кажат, че студентските години са най-хубавите в човешкия живот, но аз гордо мога да потвърдя за себе си, че петте години в тази паралелка са най-хубавите ми години досега! Просто защото изявиете и труда на всеки един от нас не бяха пренебрегвани, а оценени и насърчавани и това ни мотивираше да вървим нагоре!

И сега, 3 години по-късно, всеки един бивш възпитаник на английската паралелка е успешен студент, следвайки в най-реализируемите сфери за момента. И сме само на 1 година разстояние от професионалния си ус-

випуски, с които всеки един учител се гордее. Именно там се научихме, че знанието стои в основата на всичко; разбрахме, че личността на човека зависи от хората около него, от учителите, от родителите, научихме се да ценим всички тях; открихме, че е важно да се учиш, да учиш другите, да знаеш и да се съмняваш, да искаш още и да търсиш; просто в тази езикова паралелка езикът не е единственото, на което се наблюдаваше - отношенията между хората, стремежите, мечтите и уважението бяха също толкова важни! Лично за мен, там намерих импулс да бъда решителна, да се старая да бъда най-добрата и най-важното - сили да успея в живота! Благодаря, че ни превърнахте в успешни млади хора!

Сузана Шнитер,
випуск 2009

Няма граници за образованието

Международните проекти на СОУ „В. Левски“, започват през 2006 г., когато стартира партньорството с едно от най-добрите училища в Англия - „Окстед“. България участва в най-голямата европейска програма в областта на образованието „Учене през целия живот“. Нашето училище работи активно по секторната програма „Коменски“. Училищните партньорства, осъществени по нея, са много добра възможност за съвместни дейности по теми с общ интерес както за ученици, така и за преподаватели.

Проектът Р.Е.О.Р.Л.Е. стартира официално през септември 2006 г. със

съдействието на британската нестопанска организация „Фонд за самоподпомагане на

торията на двете страни. 28 ученици от СОУ „В. Левски“ посетиха Лондон през октомври

Ракитово“. Целта бе езиков и межкултурен обмен между ученици от страните членски на Европейския съюз. Чрез него те се запознаха с приликите и разликите в културите и общото в ис-

2008 г., а през април 2009 г. английски ученици върнаха визита.

През 2011 г. започна работата по втория проект по програмата „Коменски“ - „Y.E.S“ с италианското училище

„Енрико Ферми“ в град Понтадера. Този път ученици от IX, X и XI клас посетиха свои връстници, за да се запознаят с италианската култура и забележителности. Основен акцент е маркетингово проучване и анализ на екотуризма в района на Велинград и Понтадера. Крайният продукт на сътрудничеството ще бъде изготвяне на бизнес план за създаването на ръководство на три езика.

Работата на нашето училище по международните проекти отваря пред нас вратите на огромния свят на европейското културно разнообразие и затова СОУ „В. Левски“ ще продължи в тази посока.

Петя Норова,
11 „а“ клас

С апостолска мисия

Да си учител не е лесно. По 5-6 пъти на ден трябва да говориш пред високотелна, супер критична и присмехулна аудитория. Трябва да успееш да задържиш вниманието ѝ, трябва да знаеш много, да го разкажеш увлекателно и артистично, трябва да внимаваш не само за съдържанието, но и за стила и за праговора.

Седя и си мисля за професията начален учител... Да си компетентен по литература, български език, математика, история, география, биология, екология,

на учениците от минали години. Тя сложи папката на Теди последна. Когато я отвори, се изненада. В края на първи клас учителят му бе написал: „Теди е умно дете, винаги готово да се засмее. Той изпълнява прилежно задачите си и е много възпитан. Удоволствие е да бъдеш до него... Неговият учител във втори клас бе написал следното: „Теди е отличен ученик и се харесва от съучениците си. Но Теди страда, защото майка му е безнадежно болна и се бори за живота си... Учителят му в трети клас

тири години след това тя получи ново писмо. В него Теди пишеше, че въпреки трудните моменти, е останал в училище. Споделяше, че скоро ще завърши колежа. Теди отново уверяваше мис Томпсън, че за него тя продължава да бъде най-добрата сред учителите, които той е имал. Но сега името му беше малко по-друго. Писмото бе подписано: Теодор Сталърд, магистър доктор. Историята не свършва до тук. Имаше още едно писмо през онази пролет. В него Теди съобщаваше, че е срещнал едно момиче и два-

гражданска защита, музика, изобразително изкуство, спорт, безопасност на движението, психология, логопедия; да умееш да римуваш, рисуваш, пееш, свириш, тренираш, плетеш, шиеш, бродираш, апликираш, обработваш текстове и изображения, правиш филмчета, анимации, книжки; да си в добра физическа (туристическа) форма, да познаваш популярните анимационни герои и... със сигурност пропускам още множество умения. В продължение на един ден да ти се е налагало да бъдеш актьор, приятел, сестра и лекар, треньор, търсач на изгубени вещи, банкер, таксиметров шофьор, психолог, заместник родител... Началният учител може достойно да се нареди до майката на своите ученици. У нас има такава природна нишка, която улавя най-съкровените мисли и чувства, съпътстващи живота на децата.

Искам да ви разкажа една история, която няма как да не породи чувства, мисли, спомени, преживявания, свързани с контактите ни с децата. Няма как да не развълнува всички ни, защото всеки от нас в даден момент от своята кариера се е докосвал до нещо подобно:

Първият учебен ден, когато застана пред учениците си, тя изрече една неистина. Подобно на повечето учители, погледна учениците си и им каза, че ги обича еднакво. Това обаче беше невъзможно, защото там, на предната редица, сгушено на мястото си, седеше едно малко момче на име Теди Сталърд. Мис Томпсън беше забелязала Теди предишната година и знаеше, че той не играеше с другите деца, че дрехите му са нечисти и постоянно се нуждае от баня... Теди не беше никак лесен...

В училището, в което мис Томпсън преподаваше, се изискваше от нея да преглежда характеристиката

бе отбелязал: „Смъртта на майка му е мъчителна за него. Той се опитва да даде всичко от себе си, но баща му не го подкрепя и не показва особен интерес към постиженията му. Ако животът на Теди в къщи не се промени, това скоро ще се отрази на поведението му...“ Учителят на Теди в четвърти клас писа: „Теди е необщителен и не се интересува много от училището. Той няма много приятели и понякога спи в час...“

Чак сега госпожица Томпсън разбра проблема и се засрами от себе си. Тя се почувства още по-зле, когато по Коледа учениците и я посрещнаха с подаръци. Теди също и поднесе подарък. Някои от учениците започнаха да се смеят, когато тя извади гривна с липсващи камъчета и шишенце, в което парфюмът бе останал една четвърт. Но тя не се поддаде на детския смях и възкликна: „Колко е красива гривната!... Сложи я на ръката си и пръсна малко парфюм на китката си. Този ден Теди Сталърд остана в училище по-дълго, за да успее да ѝ каже: „Мис Томпсън, днес вие миришете на мама...“

И от този ден тя престана да преподава четене, писане, смятане... Вместо това тя започна да учи децата. Мис Томпсън отдели специално внимание на Теди. Тъй като тя работеше с него, вниманието му започна да се съживява. Колкото повече тя го насърчаваше, толкова по-добър ставаше той.

Година по-късно мис Томпсън откри бележка от Теди под вратата си. В нея той пишеше, че тя е най-добрият учител, който той е имал никога в живота си. Минаха шест години преди да получи друга бележка от Теди. Той пишеше, че е завършил средно образование и че е на трето място в класа си, а тя за него все още е най-добрият учител, който той е имал в живота си. Че-

мата ще се оженият. Той добавяше, че баща му бил починал преди няколко години и се чудеше дали мис Томпсън няма да се съгласи да седне на сватбата на мястото, което обикновено е запазено за майката на младоженеца. Разбира се, мис Томпсън го направи. И познайте какво още направи... Тя носеше гривна с няколко липсващи кристали. Освен това тя ухаеше на парфюма, който напомняше на Теди за последната Коледа с майка му. Тя се прегърнаха и доктор Сталърд прошепна в ухото на мис Томпсън: „Благодаря ви, че повярвахте в мен! Благодаря ви много, че ме накарахте да се почувствам важен и ми показвахте, че мога да бъда различен...“ Мис Томпсън със сълзи на очи на свой ред прошепна: „Теди, ти грешил много. Ти беше този, който ме научи, че мога да бъда различна. Аз не знаех как да преподавам преди да те срещна...“

Този разговор ме наведе на мисълта, че неслучайно думите учител и ученик имат общ корен. Защото ученето е взаимен процес, при който еднакво важно е както учителят да научи на нещо добро и полезно ученика си, така и ученикът да научи на нещо добро и полезно своя учител.

„Най-добрите учители? - Децата! Нека да посеем зрънцата на вярата в сърцата на малките ни възпитаници, да повярваме в тях, за да могат и те да повярват в себе си!... споделя майка Тереза.

Да си учител не е лесно... Колко професии дават охолол живот, лукс, удобства. Но колко ли от тях подаряват такива чувства? И си казвам, че заради дори един такъв миг си струват всички тревоги, напрежение, проблеми... Е, ние сме си учители. Нашият вътрешен свят е на друг тип захранване.

Кинче Благова, главен учител СОУ „Васил Левски“ Велинград

Опознай родното

Във време на несигурност, апатия и усещане за неизбежно зло всяка нация се вглежда в себе си и търси дълбоко заровените си корени. И ако в днешното тежко време се помъчим да намерим нещо обнадеждаващо, то това е, че всички се държим и намираме опора в изконните, истинни и непреходни ценности. Така започва разговорът ни с г-жа Радка Тотолова, ръководител на СИП „Краезнание“ в СОУ „В. Левски“.

Какво представлява работата в СИП „Краезнание“?

Най-общо в програмата е застъпено изучаването на исторически факти, местности и бележити личности от Чепинското корито. Смятам, че на тях се обръща много малко внимание и така обричаме на забравя бележити имена и събития не само с местно, но и с национално значение. Голямото ни желание е да ги поставим на достойното им място. Пък и от известно време се забелязва засилен интерес на младите хора към краезнанието. Много от тях са преки потомци на личностите, за които събираме сведения. Познанието за делото им ги прави отговорни към собствените им постъпки. Те се усещат част от нещо голямо, което не е само сведение от учебника. В работата често учениците намират отговор на основни въпроси, които си задава всеки млад човек: Кой съм? Откъде идвам и накъде отивам?

Къде провеждате заниманията си?

Обикновено в сградата на училището. То разполага с богата, добре оборудвана база. Ръководството съумява да осъществи срещи с изтъкнати имена в областта на историята и археологията като проф. Андрей Пантев, доц. Петко Петков, проф. Стоян Джавезов и др. Очакваме скорошна среща с траколога проф. Валерия Фол. Като привърженик на думите на Алеко Константинов „Опознай родината, за да я обичаш“, се старая да направя възможни ежегодни посещения на значими за историята ни места.

С какви средства успявате да задържите интереса на участниците в СИП-а?

Всяко занимание е трудна задача за мен. Занятията са след часовете. Учениците са изморени. След 6 учебни часа, когато другите си тръгват, те трябва да останат още 2. Съобхвавам се с това и гледам да подбера интересни теми и дълго се готвя. Хубаво е, че в групата се обучават умни, будни деца. Наградите, които получават, са доказателство за това. Всяка година посещаваме обекти с историческо значение: крепостта Цепина, паметните места в град Батанк, Банско и някои от националните музеи в София. Учениците сами избират къде да отидат. Всичките усилия от тяхна страна за мен са доказателство за един искрен интерес към историята и общата ни работа.

Разкажете нещо по-

вече за получените награди?

Конкурсът „Родолубие“ е единственият национален исторически конкурс. Подготовката за него бе отговорна и напрегната. Отне цяла година. През 2010 г. поучихме награда за общата тема: „Дружба „Родина“ - Непознатите будители“. Илия Семерджиев, Ваня Калоферова, Вероника Мануилова, Айсел Сеферова, Вера Въргова и Айше Кичикова писаха по въпроса. Рефератът впечатли и журито и присъстващите с почти непознатия опит на българите мохамедани в края на 30-те години на XX век да се върнат към безспорно българския си корен. Ръководители на това начинание са Маню Шарков и Герасим Попов. По-

на вменияването от вестникари, новинари и всякакви други хора мнение, че ние, българите сме едва ли не второ качество. „Българска работа“ се казва в описанието на нещо просташко, недоделано, обречено на неуспех. Като противовес пък се добавя как се прави в Европа. Европата е светлият пример, трудно достижим за недоделани цървулки като нас. Аз като учител мога да направя само едно по въпроса: да се обърна към историята, за да убедя младите хора, че те имат основание за самочувствие и право на свобода. Това е целта ми. Да разберат, че героите, за които пише в учебниците, са били като тях в младежките си вълнения и пориви. Повечето са станали

вод за създаване на реферата ни даде възстановяването на Дружба „Родина“ през 2009 г. Дължим благодарности за осветяването на събитията на местните краеведи Костадин Ушев и Георги Пашов. Особено сме горди, че на 1 ноември 2010 г. Общинският съвет на Велинград обяви Маню Шарков и Герасим Попов за почетни граждани. От конкурса учениците получиха награди от Общобългарска фондация „Тангра ТанНакРа“. През следващата учебна 2011 г. учениците подготвиха самостоятелни реферати: Нели Кацарова - „Стефан Веркович - „Веда Словена“ и Чепинското корито“; Вероника Мануилова „Стоян Докумов и дружество „Простота“ - предвестници на Дружба „Родина“; Петя Норова и Иван Борисов - „Първото сражение на Балканската война 1912 г.“; Ани Борисова „Николай Гяуров - световният бас“ и Айше Кичикова „Летописът на Методи Драгинов - възхваляван и отричан“. Награди получиха първите три реферата. Специалната награда на Националния военноисторически музей бе присъдена на реферата за Балканската война, а награждането се състоя в Националния исторически музей в Бояна.

В заключение: към какво се стремите, защо?

Човек има избор. Да се примирява с това, с което не е съгласен, или да му противостои. Аз лично чрез заниманията си в СИП-а се противопоставям

революционери на техните години, водени само от родолубие, гордост и идеализъм.

Знанието за миналото ни учи на две неща: какво да правим и какво не. Който си е поставил амбициозната цел да възпитава в дух на родолубие и духовност, се среща със сериозен отпор. Навлизането на чужда култура, която на много деца (а и на техните родители) изглежда по-интересна, модерна се превръща в заплаха за нашата собствена. Дори без да искаме, забравихме за отбелязаното на 135-годишнината от Априлското въстание, улисани в подготовката за кралската сватбата на Уилям и Кейт. От години Денят на народните будители едва удържа неравната борба с Хелоуин. Явно е, че нещо трябва да се промени. И както е станало през Възраждането, промяната започва от училището. А СОУ „В. Левски“, е най-добрият пример за това. В заключение най-допадат думите на Г. С. Раковски: „Ние сме многочислен народ, имаме общо повече веществени средства от наши съседни народи, имаме и достатъчно учени чловеци, днешният век е век на народността, век на просвещението, век на развитието, затова, ако не съумеем да се възползваме от такива и толкова благоволни за нас обстоятелства, никакво извинение и оправдание не можем да имаме нито пред други народи, нито пред нашето потомство...“

Над юбилейния вестник работи редакционен екип под ръководството на Мариана Попова, Мария Кутрянска и Емил Моллов

На прага на новото хилядолетие СОУ „В. Левски“ уверено посреща предизвикателствата пред съвременното образование. Училището е едно от първите, което не само разработи, но и ефективно прилага собствена образователна стратегия. Да бъдеш в крак с времето, да долавяш посоките и тенденциите в развитието на образованието, да умееш да си представяш как би изглеждало училището след 3, 5, 15 години - това е изкуството да владееш бъдещето, да управляваш успеха. Ето защо възходящият път на развитие на училището в никакъв случай не е низ от случайни и благоприятно проявили се обстоятелства, а резултат от изпълнението на една добре обмислена и действаща стратегия, с ясни и постижими цели. Добрите неща се случват, когато ги желаеш истински, когато знаеш пътя

Училището и предизвикателствата на информационното общество

към тях, когато иновациите не просто сами идват при теб, а всъщност те са се превърнали в част от твоето ежедневие и в начин на мислене и действие. В СОУ „В. Левски“ е създадена много добра образователна и творческа среда, позволяваща разгръщане на потенциала, инициативността и креативността на учителите и учениците. Ковачницата на успехите е добрата квалификация и високата мотивация на колектива, подчертаният вкус към иновациите и най-вече ефективната, новаторска политика на училищното ръководство. През последните години осезаемо се промениха стереотипът и подходът на учителите към урочната дейност. Наблюдава се непрекъснат стремеж към повишаване на квалификацията, към прилагане на нови образователни техники и технологии на обучение. Все повече учители участват активно в образователни форуми на регионално и национално ниво. Нарастват публикациите на образователна тематика.

Във века на информационните технологии и интернет световните учени заговориха за нов етап в развитието на обществото. Информационното общество е общество на новото поколение, което живее и се развива в иновативна, технологична среда, която радикално променя битието, а следователно и начина на мислене. Съвременният ученик е технологизиран, дигитализиран, той е денонощно потопен във виртуалния свят на интернет, комуникира непрекъснато, споделя и мисли във Фейсбук, за него няма граници във времето и пространството, няма забранени теми. Днешният ученик е съвършено различен и по никакъв начин не може да бъде образ и подобие на ученика отпреди 10 години. Това е обективен и необратим процес и колкото по-рано осъзнаем неговата логика и последици, толкова по-адекватни ще бъдат нашите действия на педагогическото поприще. Ето един пример: всички добре знаем, че и най-

ерудираният учител губи битката за господство върху знанието с глобалната мрежа. Достатъчно е да се изпише една ключова дума в прозорчето на търсещата машина на Google, Yahoo! или Ask Jeeves, за да се получат стотици резултати за нея. Няма съмнение, че една от най-силните страни на учителя - неговият научен потенциал от знания, е подложен на изпитание и че всеки компромис рефлексира върху неговия авторитет. Без да се отрича значимостта на научната подготовка на учителя, следва да се отбележи, че в условията на информационно общество възниква необходимостта от реформизъм в образованието и най-вече в урочната система, която все още господства като основна форма на образователния процес. За съжаление, класическата педагогика не дава ясен отговор на възникналите проблеми, очевидно решението ще се търси в хода на самия процес. Напоследък нарасна броят на публикациите

по тази тема, прилагат се иновативни подходи, апробира се опит. Все по-често се провеждат конференции и семинари. Надделява мнението, че е напълно моментът за промяна на образователната парадигма, която от „субект-обектна“ следва да се трансформира в „субект-субектна“, поставяйки ученика в центъра на образователния процес. От пасивен обект на педагогическо въздействие, ученикът се превръща в активна страна на образователния процес. Възможности и условия за това вече съществуват, защото информационните технологии са средството за интеракция, те материаллизират една отдавнашна мечта за индивидуализация на обучението, за развитие на ученика съобразно неговите заложби и спонтанности. Компютърът позволи осъществяването на връзки от вида „Едно към много“ и обратно. Чрез компютъра учителят може да поставя задачи на всички ученици и обратно, всички ученици могат да бъдат

проверявани и обучавани от един администратор (компютъра на учителя).

Подмяната на класическите средства на обучение чрез дигитални значително повишава ефективността на урока. Видеостената, видеообразът, управляван от компютър, намаляват разхода на време, оптимизират ученето на основата на предимството на зрителния канал за възприемане на информацията пред слуховия, увеличаване на обема на информацията, ангажиране на вниманието на учениците. Мултимедийните уроци се превърнаха в ежедневие и присъстват в работата на голяма част от учителите. Много ефективна иновация е интерактивната дъска. Съчетана с интернет-образователен сайт, дъската се превръща в много повече от учебник.

Развитието на технологиите ще изпреварва нашите представи и очаквания. Паралелно с тях ще се променят и учениците. Очевидно ще нарастват и предизвикателствата пред образователната система. Необходимостта от промяна е неизбежна. Каква ще бъде посоката, това зависи от самите нас.

Неджат Кехайов,
помощник-директор по учебната част

Виолета Крантева - едно познато име на цялата велинградска обществено-човек с богата творческа биография още от началото на кариерата ѝ в Гоце Делчев, след това в Музикалната школа във Велинград и дългогодишен преподавател по музика в СОУ „В. Левски“. Нейните интересни часове по музика са оставили в поколения деца, преминали през училището, прекрасни спомени и са възпитали много любов към изкуството, красивото и ценното в живота. Часовете, прекарани в уникалния кабинет по музика, са незабравими за десетки ученици. А от 2011 г. стана част от екипа на ЕАЗИПА - Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права, където е експерт по музика.

- Кога станяхте част от колектива на СОУ „В. Левски“ ?

- Преди повече от 15 години. Преди това бях за няколко години преподавател в Музикалната школа при читалище „Отец Паисий“, а след това бях в община Велинград. През 1996 г. заех овакантеното място за учител по музика в училището и така станах част от колектива на СОУ „В. Левски“.

- Кога създадохте училищния хор и какво е мястото му в живота на

След мен ще има музика, която да звучи

училището?

- Ученическият хор за забавни песни създадох почти веднага след като постъпих в СОУ „В. Левски“. Сформиран е през 1997 г. В него участват предимно момичета, но също и момчета, които са възпитаници на нашето училище и са на възраст от IV до VI клас. За мен беше голямо предизвикателство да създам този хор и се радвам, че за тези години той се утвърди като една незаменима част от живота на училището. Наистина в последните години няма празник, няма тържество, в което нашият хор да не е участвал и това е най-добрата оценка за нас. Още по-радостното за мен е, че през хора са преминали досега десетки талантиви ученици. Сигурна съм, че някои от тях завинаги са се влюбили в музикалното изкуство и то по някакъв начин ще бъде постоянна част от живота им. За мен е важно като музикант и преподавател да възпитам у учениците си любов към музиката, но и не само към нея, а също към истинските, красиви и хармонични неща в живота. Сигурна съм, че участието в хора е дало на много от учениците едно голямо богатство и ценен опит. Предполагам, че някои от тях може би ще превърнат след време музиката в свое хоби или професия и аз ще бъда много щастлива от това.

- Съобразявате ли се с мнението на учениците, когато избирате репертоара?

- Разбира се, че се съобразявам. Подборът на репертоара е много важно нещо и ние сме особено

прецизни както аз, така и учениците. Всяка нова идея за песен се обсъжда от всички ни и в това отношение децата проявяват изключителен вкус. Радвам се, че както аз, така и те търсят песни, които да имат послание, да имат качествено съдържание. Затова и нашият репертоар включва песни, които са патриотични, които са насочени към ценностите в живота. Имаме песни, в които се пее за приятели, за училището, за родината, за трудното ни ежедневие. Това са теми, които са близки до всички нас и ни вълнуват. А нашето желание е, от една страна, да забавляваме публиката с тези песни, да осъществим ежедневието и да го направим по-приятно и човечно, но също така искаме да отправим и ценно послание, да дадем тема за размисъл.

- Какви успехи е постигнал училищният хор досега?

- Мисля, че най-големият ни успех е, че няма празник в училището без участието на хора. Това е доказателство за неговото място в училищния живот. И аз, и учениците влагаме много любов и всеотдайност в нашата работа и затова се радвам, че трудът ни е оценен. Стремим се винаги да поддържаме едно добро ниво, за да сме готови за участие във всички мероприятия, за които ни поканят. А те надхвърлят понякога училището, защото неведнъж сме участвали и в различни общоградски прояви, тържества и юбилеи.

- Как преминават репетициите? Каква е атмосферата?

- Безценното при нас е, че това, което ни събира, са музиката и песента. Всички сме заедно, защото обичаме да пеем, а където има музика и песни, не може да има лоши мисли. Всяка наша репетиция е емоционална. Просто атмосферата не може да е друга там, където се пее, където има живот и настроение. А когато ставаша дума за млади хора, които пеят от сърце и с такова желание, оптимизъм и настроението са още по-големи. В тази връзка много силни впечатления оставиха у децата личните срещи с известни творци и хора на изкуството като трио „Българка“, Янка Рупкина, композиторите Кирил Икономов и Димитър Гетов, с хореографа проф. Петър Петров. Тези срещи оказаха силно въздействие у децата, обогатиха ги още повече, вдъхнаха им увереност и самочувствие.

- Съвсем наскоро направихте запис на химна на училището в професионално звукозаписно студио в София. Как премина записите?

- Това беше едно изключително преживяване, особено за децата. Най-напред искам да кажа, че преди да стигнем до записа на химна, направихме нов аранжимент, който е дело на композитора Кирил Икономов. Самият запис в студиото в София беше голяма отговорност за всеки от участниците, които сега разбраха на практика как работят певците-професионалисти. Всяко едно от децата пък самостоятелно в кабината за записи със слушалки. Имаше, разбира се, и при-

теснение, и вълнение, но всички бяха много мобилизирани, справиха се чудесно, за което им благодаря. За всяко дете това ще остане незабравим спомен. Още тогава, след като излизаха от кабинката, всички бързаха да споделят с родителите си какво е станало и как е минало. Беше много емоционално. Радвам се, че успяхме да реализираме тази моя идея и записът на химна стана чудесен.

- Вие сте човекът, който написа музиката за химна на училището. Как се чувствате, когато го слушате?

- Как мога да не бъда горда, щастлива и с чувство на изпълнен дълг?! Като музикант съм изключително щастлива, че ще оставя на следващите поколения един химн, който се пее с много голямо желание от децата. Мисля, че самият химн е нещо, с което училището може да се гордее. Неговият текст е много силен, написа го Екатерина Михайлова - преподавател по български език и литература.

- Разкажете нещо повече за себе си и семейството си?

- Целият ми живот е изпълнен с активно и положително отношение към професията, която съм си избрала. Винаги съм била всеотдайна във всичко, което правя и това е била моя водеща сила през целия ми живот. Стремляла съм се да дарявам на хората красота, положително настроение, хубави емоции. Започнах от Троян, където съм родена. След това обучението ми премина през музикалното училище в Пловдив, а

след това и Музикалната Академия в Пловдив. Там срещнах и моята любов - съпруга ми д-р Любомир Крантев, с когото сме заедно вече 37 години. Там започна нашият съвместен живот, който след това продължи дълги години в неговия роден град Гоце Делчев. Веднага след като пристигнах в този напълно непознат за мен град, отново се отдадох изцяло на музиката и още в първата година създадох вокалната група „Пламъчета аленни“. Тя се превърна в емблема на Гоце Делчев и една от най-популярните групи за своето време. След това съдбата ме доведе във Велинград, където мъжът ми бе назначен за управител на бившия Военен санаториум, който сега носи името „Вита“. Ние сме хора с две на пръв поглед несъвместими професии - музика и медицина, които са обединени от едно - любовта към хората. Щастлива съм с двете ни деца - Даниела и Валентин, които също са възпитаници на СОУ „В. Левски“. И двамата имат сериозно отношение към музиката, дълги години бяха музиканти в духовния оркестър, но всеки от тях след това пое своя професионален път. Дъщеря ми е журналист, а синът ми икономист. За себе си мога да кажа, че съм се стремяла винаги да живея в хармония с близките си и с всички хора. За едно музикално семейство като моето, в което винаги са властвали обичта, сплотеността и човечността мога да кажа, че живеем в пълна хармония. И живеем в една мажорна, весела тоналност, защото се стремим винаги да бъдем позитивни и да даваме най-доброто от себе си.

На раздяла с училището

За дванадесета поредна година съм част от моето училище, моя втори дом, мястото, където се оформих като личност, получих едни от най-важните житейски уроци, създадох приятелства за цял живот. Тук аз се научих да изграждам свои принципи, които да отстоявам, разбрах какво значи да се учиш, да учиш другите, да знаеш и да се съмняваш, да искаш още и да търсиш, защото, търсейки, откриваш себе си.

Спомням си първия учебен ден. Беше ме страх от непознатото, боях се от новото, сърцето ми трептеше, с плахи стъпки пристъпвах напред, бях едно дете с неясна представа за бъдещето, развълнувано от това, че прави първата си крачка напред към нещо непознато. Удари първият звънец и той постави началото на един нов свят.

Това беше едва началото на трудния път, който всеки човек трябва да извърви. От този момент аз станах част от СОУ „В. Левски“ и от историята му, започнах да се изграждам като личност, имаща свои мечти, мисли, цели и желания. Малко по малко училището се превърна в мой втори дом, място на безгрижен и весел живот, подслон, който ми даде много преживявания, знания, умения, истински приятели. Малкото дете, което бях, порасна под зоркия поглед на моите учители, и се превърна в горда и амбициозна личност, която умее да мисли, да преценява, да общува, да се сприятелява, да преследва до край мечтите си.

Учителите са хората, които ми помогнаха да изградя ценностите си, благодарение на тях разбрах, че най-важно е постоян-

ството, дадох ми началния тласък, показаха ми какво е добро и какво не, убедиха ме да се боря и да искам да спечеля. Учителите ме научиха, че животът е път и цел, а имаме ли цел, ще намерим и пътя. Горда съм, че имам такива учители, които винаги са ме подкрепяли, давали са ми съвети, помагали са ми, когато съм имала нужда. Благодаря за всичко, което са направили за мен и за всичко, на което са ме научили!

Благодаря на моята мила класна ръководителка Мариана Попова, един прекрасен човек и учител. Преди 7 години тя стана класен ръководител на едни малки петокласници - неориентирани, палави и безгрижни деца, които пред очите й се превърнаха в големи, зрели момичета и момчета, които след няколко месеца ще продължат по дългата пътека, наречена „живот“, далеч от училището.

Но ето, скоро удря последният звънец и вече не се чува детска глъч, а група ученици, застанали в строя, чакащи момента за последното сбогом с родното училище. Ето, бленуваният ден настъпва. Това е краят на нашата училищна епопея. Щастливи сме,

радваме се, че никога повече няма да бъдем изпитвани пред черната дъска, че никога вече няма да имаме класни работи, няма да се притесняваме за поредните контролни или изпитвания. Но също така и тъжни, някак смутени, че точно последният училищен звънец - тежък и заглушителен, отбелязва края на детството. Оттук нататък ни очаква грубата вихрушка на живота, която ще ни грабне, без да пита готови ли сме или не. Може би в живота големите истини се проумяват в последния момент, когато вече нищо не може да се върне назад. Осъзнаваме, че училището не е толкова скучно, че всички ние си приличаме и малко по малко сме станали едно голямо семейство, привързвайки се един към друг. И сега е толкова трудно да кажем „сбогом“, на 12 години от живота ни. Край не се слага просто така. Дълбоко в сърцето ми винаги ще гори едно пламъче, което ще ми напомня за годините, прекарани в училище, ще прегърна силно спомените си, ще ги сложа на сигурно място в сърцето си и ще поема към бъдещето, ще се гордея с постиженията и победите, които съм постигнала тук и ще се боря за нови.

Никога няма да забравя учителите си - хората, които ми помогнаха да открия света, никога няма да забравя моето голямо семейство - класа си, с които имаме толкова много спомени, никога няма да забравя училището си, мястото, от което започна моят път - СОУ „Васил Левски“, училището с традиции, училището с бъдеще!

**Асся Моллова,
12 „а“ клас**

Музиката ще е рок

Музиката е изкуство! Като машина на времето тя те пренася в други светове и те кара да се чувстваш по-добре. Това е и нашата цел - училищната рок група към СОУ „В. Левски“ - „Оникс“. Безпределната любов към нея ни подтикна към създаването на банда в училище, нещо ново, което пробуди интерес у учители и ученици.

Това сме ние, 7 деветокласници: Светослав Кепчелев, Лазар Лазаров, Георги Кондев, Веселин Кадъов, Димитър Дулев, Христина Влахова, Даниела Бундева, които огласяват училището с ритъма на барабани и електрически китари, след биенето на последния звънец.

В досегашните ни изяви на международния еколагер в хотел „Здравец“, училищна и градски тържества, ние се стремехме да събудим сетивата на хората, които ни слушат, за радостта, която музиката носи, чувство-

то за лекота и приятните емоции, които тя поражда. И нещо повече - песните, които избираме в репертоара си не са каквито и да е, а рок - песни на Guns'n'roses, Bon Jovi, Brian Adams, Deep Purple, Scorpions, Avenged Sevenfold и др.

В една песен на „Бий-

тъл“се пее „Музиката ще е рокендрол, ако искаш да танцуваш с мен?“. От своето начало през 50-те години на XX век до днес този музикален жанр продължава да има феномен сред голяма част от обществото. Неговата магия завладя и нашите сърца, затова решихме да запоз-

наем връстниците си със стойностна музика, различна от тази, която преобладава днес.

За нас рок музиката е стил и начин на живот. С инструментите, закупени с наши средства и тези на училището, ние й се отдаваме напълно. Затова атмосферата в залата за репетиции след учебните занятия е толкова приповдигната. Всеки от нас се стреми да дава най-доброто от себе си, като същевременно заедно обсъждаме програмата си. Предстои да бъде завършена първата ни авторска песен „Спаси ме“. Със своята компетентност в работата ни помага г-н Валентин Балов. Макар и млада, нашата група върви стремително напред и е в очакване на много нови изяви.

**Светослав Кепчелев,
9 „б“ клас**

Сред първите в Европа

Програмата „Учебни компании“ на организацията „Джуниър Ачийвмънт“ подпомага изграждането на инициативност и предприемачески умения у младежите. Благодарение на нея младите хора оценяват и по-добре разбират ролята на бизнеса в модерното общество. СОУ „В. Левски“ работи по програмата от 2004 г. благодарение на преподавателите-координатори г-жа Людмила Кьосова и г-н Васил Аврамов.

2005/06 г. - VIP club получава награда за най-добър екип във Варна.

2006/07 г. - JA-WOW! (Junior Achievement Welcome to Our World!) получава награда за най-добър бизнесплан и второ място на национално състезание в София.

2007/08 г. - JA-WOW!-II участва в европейски панаир на ученически компании в Линц, Австрия и получава наградата за най-добър щанд в София.

2008/09 г. - JA WOW!-II е номинирана от координаторите на европейска програма Enterprise Without Borders като една от 11 най-добри учебни компании на Европа. На

национално състезание в София печели наградата за най-добра българската учебна компания.

2009/10 г. - G.R.E.E.N.

Театм са номинирани за най-добър отбор не само от България, но и от Белгия и Румъния. Завършват състезание като една от четирите най-добри компании на Европа от 720 учебни компании от целия свят и получават честта да представят България на панаира на ученически компании в Лисабон, Португалия. Печелят наградата за най-добра EWB компания на България.

Компанията Junior Recyclers със своята упорита работа, намиране на социално отговорен продукт и умение да рекламира продуктите си става победител на национално състезание в София и достойно представя страната ни на Европейското състезание на учебни компании в Калаяри, Италия.

2010/11 г. - Junior Recyclers и In Tour Bulgaria усилено работят по програмата EWB, като In Tour Bulgaria в състава на съвместно предприятие на учебни компании от Италия, Дания, Сардиния и

България - In Tour Europe - взема участие в панаира на ученически компании в Братислава, Словакия.

През 2011 г. за първи път ученици от България, съвместно с колеги от Италия и Дания, спечелиха европейска награда за предприемачество „High Potential Award 2011“. „Отборът на „In Tour Europe“, се справи извънредно добре. Те ни впечатлиха със своята способност да изграждат ефективно сътрудничество с европейски партньори. Те установиха много висок стандарт за останалите ученически компании - такава оценка за нашия труд даде г-жа Керълайн Дженнър, изпълнителен директор на „Джуниър Ачийвмънт Европа“.

Тази 2012 г. в училището работят 3 ученически компании: In Tour Bulgaria, Y.P.E.W. (Young Producers and Educational World), Green Future. Вдъхновени от досегашните успехи, те достойно продължават делото на своите предшественици.

Кристина Щерева, 11 „а“ клас, президент на ученическа компания

Нашата спортна слава

Всеки знае, че спортът е неизменна част от нашия живот. Като започнем от първите стъпки на бебетата, та чак до преклонна възраст. Спортът освен че способства за по-добър здравен статус, формира и важни физически и морално волеви качества: смелост, решителност, съобразителност и воля за преодоляване на трудностите. Той е силен антистресов механизъм.

В 90-годишната история на училище „Васил Левски“ спортът винаги е бил един от основните приоритети в дейността. Наред с повишаване на интелектуалните си способности, учениците са развивали и физическите си качества и умения. Години наред те защитават с чест името на учи-

Станимир Качаков, Георги Мавров, Чудомир Пелев, Моника Трифонова, Карамфилка и Георги Шаламанови - плуване, Георги Христов и Николай Байраков - футбол, Ангел Петричев - волейбол, Теодора Салагьорова и Евгени Маргов - карате, Елка Гълева, Васка Благорова, Белослава Неделчева, Цветелина Павлова - ски-бягане.

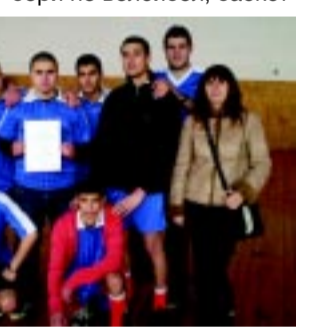
Основен принос за успехите през годините имат учителите по физическо възпитание и спорт. Те са тези, които са организирали дейностите и са възпитавали любов към спорта, формирали са спортните отбори.

От 1981 г. това са: Любомир Гугалов, Василка Дафова, Иванка Даскалова, Йонко Иванов, Борис Ушев, Росица Лебанова, Иванка Велкова. През всичките тези години учениците ни са участвали в най-различни спортни мероприятия - от традиционната щафета и крос в лицето. За някои от тях спортът е бил и трамплин за бъдещото им развие.

Утвърдени спортисти в национален мащаб, които са били и са възпитаници на нашето училище, са: Величка Пандева и Иван Лебанов - ски-бягане, Пейо и Георги Благоев, Николай Петров, Цветан Големеев - плуване, Веселин Пандев - баскетбол,

Деня на будителите и през пролетта. Участваме активно в мероприятия от национално и общинско ниво и в лекоатлетическата щафета „Велинград“ за 5-8 клас, в която през последните години сме на второ място.

Най-голям дял в нашите спортни успехи е традицията да класираме отбори по волейбол, баскет-

бол и футбол на различни етапи от ученическите игри. През последните 5 години отборите по баскетбол - девойки под ръководството на Иванка Велкова от победители на общински кръг достигат до зонов етап на игрите. Отборите на момчетата и юношите също са победители на общински кръг и участват на областни игри. Отборите по волейбол под ръководството на Росица Лебанова - девойки и юноши са победители в общински кръг и участват на областни игри, като през 2006/07 г. девойките се класират и за зонов етап. Отборът ни по футбол през последните две години е победител на общинските игри и се класира на областен кръг. За да постигаме тези спортни успехи, допринася и спортната ни база, която всяка година се осъвременява и обогатява.